

Найжорстокіший місяць. Книга 3

КУПИТИ

- В 2013 році за мотивами першої книги циклу було знято міні-серіал **Still Life: A Three Pines Mystery** з Натаніелем Паркером в головній ролі
- В 2022 році вийшов серіал **Three Pines** з Альфредом Моліною в головній ролі, який було засновано на серії романів про інспектора Ґамаша

У крихітному, богом забутому селі Три Сосни настає весна. На деревах розпускаються бруньки, а перші квіти проростають крізь поталий сніг. Та разом з ними із землі пробиваються кістки чийхось моторошних таємниць.

Під час святкування Великодня дехто з мешканців вирішує влаштувати спіритичний сеанс у старому будинку Гедлі. Начебто для того, щоб очистити село від зла. Та одна з учасниць сеансу раптово помирає. Ніхто не може бути певний, чи це природна смерть, чи на очах мешканців Трьох Сосон відбулося загадкове вбивство.

Головний інспектор Арман Ґамаш прибуває розслідувати цю справу, яка змусить його зіткнутися з власними демонами.

Розділ перший

Стаючи навколішки в запашній вогкій траві зелених луків, Клара Морров старанно ховала великоднє яйце й думала про воскресіння мертвих, заплановане одразу після вечері. Відкидаючи неслухняне пасемце з обличчя, вона замастила своє скуйовджене волосся клаптями трави, брудом і ще якоюсь коричневою речовиною, яка, може, й не була грязюкою.

Довкола з кошиками яскраво фарбованих яєць снували її односельці в пошуках ідеальних схованок. На лавці посеред луків сиділа Рут Зардо, навмання підкидаючи яйця та часом шпурляючи їх у людей, поці-люючи кому в потилицю, а кому по сідницях. «Попри свій похилий вік та ментальний розлад вона на диво метка», — подумала Клара.

— Ти прийдеш сьогодні ввечері? — запитала Клара, намагаючись завадити старій поетці прицілитись у мсьє Беліво.

— Жартуєш? Якщо мені й від живих людей гидко, то якого ж дідька ще й мерців воскрешати?

По цих словах Рут влучила яйцем у потилицю мсьє Беліво. На щастя, сільський бакалійник мав на голові цупкого кашкета. І, також на щастя, він вельми прихильно ставився до сивоволосої «снайперки» з лавиці. Рут уміла обирати собі жертв. Це майже завжди були люди, які поблажливо її терпіли.

Зазвичай обстріли шоколадними яйцями не завдали б шкоди, але то був не шоколад. Цієї помилки вони припустилися лише раз.

Кілька років тому, коли жителям Трьох Сосон уперше спало на думку влаштувати пошуки яєць у Великодню неділю, зчинився неабиякий ажіотаж. Селяни зустрілися в бістро Олів'є й за келишками під сир брі розділили поміж себе пакетики з шоколадними яйцями, щоби приховати їх наступного дня. Якби ж вони знову могли відчути себе дітьми! Та все одно можна тішитися, навіть дивлячись на дитячі личка. Крім того, діти не зможуть відшукати всіх яєць, а тим паче прихованих за шинквасом Олів'є.

— Вони шикарні! — Габрі взяв крихітного, делікатно зліпленого марципанового гусака й відкусив йому голівку.

— Габрі! — Його партнер Олів'є висмикнув рештки гусака зі здоровецької руки Габрі. — Вони для дітей.

— Ти просто хочеш лишити його собі. — Габрі обернувся до Мирни й пробуркотів так, щоб усі почули: — Чудова ідея. Геї пропонують шоколадки дітям. Ото привід для балачок Моральній Більшості?’

Сором'язливий білявець Олів'є спаленів мов рак.

Мирна всміхнулася. Вона й сама скидалася на величезну крашанку — чорну й овальну, загорнуту в блискучий багряний каптан.

Більшість селян напхалися в бістро, оточивши довгий шинквас із полірованого дерева, хоча дехто примудрився розсістись у розставлених по всій залі старих кріслах. Усе тут було на продаж. Бістро Олів'є правило також за антикварну крамницю. Непримітні цінники звисали з усього, навіть із Габрі, коли тому здавалося, що його недооцінюють і недостатньо нахваляють.

Був початок квітня, тож у відкритих ґратках камінів весело потріскував вогонь, відкидаючи тепле світло на широкі мостини соснової підлоги, що з часом набули бурштинового відтінку від сонця. Офіціанти завиграшки сновигали попід численними балками, пропонуючи напої та м'який тягучий сир брі з ферми мсьє Паже. Бістро було в самому серці старого кве-бецького села, край луків. Обабіч сполучалося дверима з іншими крамницями, що оперізували Три Сосни в старечих цегляних обіймах. Універсам мсьє Беліво, кондитерська пекарня Сари, далі бістро й нарешті, одразу за ним, «Книжки Мирни, нові та вживані». За луками з віку-правіку височіли три стрімчасті сосни, скидаючись на трьох мудреців, що віднайшли шука-не. З околиці села відгалужувалися ґрунтові дороги і в'юнилися ген у гори та ліси.

Однаке Три Сосни були забутим селом. Час кружляв і вихрував зокола, інколи натикаючись на нього, але ніколи не затримуючись тут надовго й не полишаючи на ньому якихось помітних слідів. Упродовж сотень років село гніздилося на невеличкому плато поміж скелястих канадських гір, захищене й приховане, тож на нього рідко хто натрапляв, хіба що випадково. Вряди-годи стомлений мандрівник зупинився на пагорбі, дивлячись униз, бачив таку собі Шанґрі-Ла з привітним колом

стареньких будинків. Деякі з них були зведені з обвітреного польового ка-меню, закладеного першими поселенцями, які розчищали цю землю від глибоко вкорінених дерев і громіздкого каменяччя. Інші збудували з червоної цегли лоялісти, які відчайдушно шукали тут прихистку.

А ще деякі будинки мали круті металеві дахи на квебецький штиб із прикметними фронтонами та широкими верандами. А в дальньому кінці села тулилося бістро Олів'є, де могли запропонувати посиденьки з café au lait та свіженькими круасанами під балачку в доброзичливому товаристві. Одного разу натрапивши на Три Сосни, годі було намагатися забути це село.

Хоча надібували його лише загублені люди.

Мирна поглянула на свою подругу Клару Морров з висолопленим язиком. Мирна вистромила й свого.

Клара закотила очі. Мирна зробила те саме, сідаючи біля Клари на м'якій канапі, що стояла перед каміном.

— Ти, бува, не обкурилася садової травички, поки я була в Монреалі?

— Не цього разу, — розсміялася Клара. — У тебе щось на носі.

Мирна обмацала обличчя, щось знайшла й оглянула.

— М-м-м... Це або шоколад, або шкіра. Є лиш один спосіб дізнатися.

Вона тицьнула знахідку до рота.

— Божечки. — Клара поморщила носа. — І ти ще дивуєшся, чому самотня.

— Я не дивуюся, — всміхнулася Мирна. — Мені не потрібен чоловік, бо я й так повноцінна особистість.

— Та невже? А як же Рауль?

— Ет, Рауль, — мрійливо промовила Мирна. — Він був солоденький.

— Він був ще той пундик, — погодилася Клара.

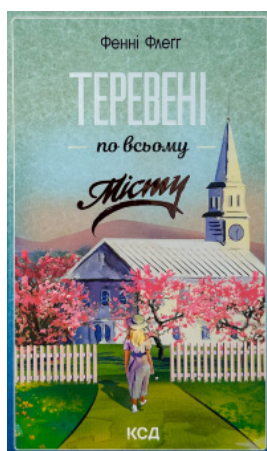
— І він мене доповняв, — зронила Мирна. — І ще дещо. — Вона поплескала себе по животі, великому й щедрому, як і сама жінка.

— Ви тільки погляньте-но! — розтяв балачку гострий, мов лезо, голос.

Рекомендована література

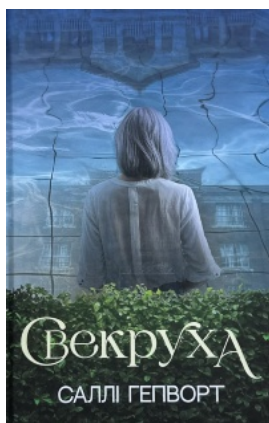
Шкодуєчи за тобою

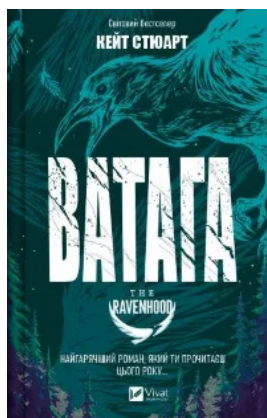
Теребені по всьому
місту

Як розкрити власне
вбивство

Свекруха

Ватага

Пісня, що зупиняє ріки

Перейти до категорії
Детективи

КУПИТИ